

РЕШЕНИЕ

№ 3825

гр. София, 11.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 11.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9599** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба на [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя И. К. К., ЕИК[ЕИК], срещу акт за прихващане или възстановяване № П – 2222520060266 – 004 – 001/04.05.2020г., издаден от главен инспектор по приходите при ТД на НАП – [населено място], потвърден в обжалваната част с Решение № 1140 от 22.07.2020г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ С., с който е отказано прихващане или възстановяване на сумата от 43 741,33лв., съставляваща платени лихви, начислени за погасени задължения за окончателен данък по чл.37, чл.38, ал.5 и ал.11, чл.43 и 44 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица за данъчни периоди 01.10.2014г. – 31.12.2014г.; от 01.01.2015г. до 31.03.2015г., от 01.04.2015г. до 30.06.2015г., от 01.07.2015г. до 30.09.2015г., и от 01.01.2018г. до 31.03.2018г., като за същите задължения и периоди са подадени коригиращи декларации по чл.55, ал.1 ЗДДФЛ на 02.10.2019г. и по чл.201 от Закона за корпоративното подоходно облагане. В жалбата се прави оплакване, че издаденият А. е неправилен поради противоречие на материалния закон. В жалбата се излагат подробни аргументи в подкрепа на оплакванията. На основание изложеното моли съда да постанови решение, с което да отмени издадения А. № П – 2222520060266 – 004 – 001/04.05.2020г., издаден от главен инспектор по приходите при ТД на НАП – [населено място], потвърден в обжалваната част с Решение № 1140 от 22.07.2020г.

на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“. Претендира присъждане на направените по делото разноски съобразно представен списък.

Ответникът - Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“-гр.С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юрк. В. З. оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, в настоящия състав, след като обсъди фактите по делото и закона, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване акт и след изчерпване на задължителния административен ред за обжалване, с оглед на което, съдът приема, че правото на жалба е надлежно упражнено и депозираната жалба като редовна и допустима подлежи на разглеждане по същество.

От данните по делото е видно, че от страна на дружеството жалбоподател до ТД на НАП – С. е подадено искане за прихващане или възстановяване с вх. № 2553 – 03-304/08.04.2020г. за възстановяване на лихва в размер на 43 741,33лв. С резолюция за извършване на проверка от 10.04.2020г., издадена от Й. М., на длъжност началник отдел в Дирекция „СДО“ при ТД на НАП е възложено извършване на проверка, която приключва с издаването на оспорения Акт за прихващане или възстановяване /А./№ П – 22222520060266 – 004 – 001/04.05.2020г., издаден от главен инспектор по приходите при ТД на НАП – [населено място], с който е отказано възстановяване на търсената сума.С оглед на установената фактическа обстановка е прието, че за отделните данъчни периоди по ЗДДФЛ и ЗКПО дружеството е подавало съответните данъчни декларации, в които е посочило по-нисък размер на данъка, от реално дължимия, независимо, че е внесло по-висок размер суми по сметка на НАП, поради което се е наложило подаване на коригираща данъчна декларация на 02.10.2019г., с която са декларирани действително начислените задължения за данъци по видове и размери. За да откаже възстановяване на заплатените лихви за забава органът по приходите е приел, че законът не предоставя възможност на длъжника да избира като посочи което конкретно задължение от съответния вид да погаси, независимо дали това става чрез внасяне на съответната сума или чрез автоматично обвързване с надвнесена сума по съответната сметка сума. Направено е позоваване на чл.169,ал.1 ДОПК относно реда на погасяване на публичните вземания – главница, лихви и разноски, съответно ал.4 на същия член относно видовете публични задължения, които следва да бъдат погасявани, съответно на следващата алинея пета, според която при случаите по ал. 4 с постъпила сума се погасява задължението от съответния вид, срокът за внасяне на което изтича най-рано към датата на плащането, освен ако в закон не е предвидено друго; Ако срокът за внасяне на две или повече публични задължения от един и същ вид изтича на една и съща дата, те се погасяват съразмерно. На основание на тази норма е изграден извод, че задължените лица не могат да правят избор преведените суми да бъдат обвързани с точно определени задължения, а изборът им се свежда единствено до определят от кой вид задължения искат да се погасят. По реда на административното оспорване издаденият А. е потвърден с Решение № 1140 от 22.07.2020г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ С..

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът формира следните

правни изводи по съществото на правния спор:

Актът за прихващане или възстановяване е издаден от компетентни органи по смисъла на чл. 119, ал. 2 ДОПК. Спазено е изискването на чл. 16, ал. 1, т. 1 Закона за електронния подпис и електронния документ /ЗЕДЕП/ в действащата му към момента редакция преди изм. с ДВ, бр. 85/2017 г., според което той трябва да е придружен от издадено от доставчик на удостоверителни услуги удостоверение, отговарящо на изискванията на чл. 24 и удостоверяващо връзката между автора и публичния ключ за проверка на подписа. А. е издаден и в предвидената форма и съдържа необходимите реквизити. В жалбата не се правят възражения за допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Такива не се установяват и при извършената служебна проверка от съда. Поради това следва да бъде прието, че издаденият акт за прихващане и/или възстановяване е правно валиден и поражда правно действие.

Основните възражения на жалбоподателя са за допуснато нарушение на материалния закон. Доводите му в тази насока са следните: 1. Сроковете за внасяне на дължимите данъци и вноски към бюджета се определят със съответните материални норми, а в така определените срокове дружеството е внесло дължимите за данъци суми, което обстоятелство е установено при проверката. 2. При условията на чл. 175, ал. 1 ДОПК лихва се дължи за неизплатени в срок публично-правни задължения, която хипотеза в случая не е налице, тъй като задълженията са погасени своевременно. Лихва не се дължи при погрешно подаване на декларация или необвързване с платени суми в единната система на НАП. 3. Липсва законова регламентация на понятието единна сметка.

По направените оплаквания съдът съобрази следното:

Принципно по делото няма спор по фактите, а единствено по тълкуване и прилагане на закона. Подаването на декларации за задължения по ЗДДФЛ и по ЗКПО за посочените данъчни периоди, размерът на задълженията, извършените плащания, са много подробно установени в представените по делото два броя протоколи № П – 22222519131569-073-001/26.09.2019г. и № П – 22222519170853-073-01/22.11.2019г., възпроизведени подробно както в оспорения А., така и в решението на директора на Д„ОДОР“-С.. Касае се за наредени суми от задълженото лице през м. 12/2014г., 2015г. и 2018г. за заплащане на задължения към бюджета, които не съответстват на декларираните по вид и размер задължения с подадени в срок първоначални декларации по чл. 55, ал. 1 ЗДДФЛ и чл. 201 ЗКПО. Наредените плащания са с код за вид плащане съгласно т. 1, б. „а“ от Заповед на министъра на финансите № 3МФ – 126/13.02.2015г., издадена на основание чл. 169, ал. 4 ДОПК – данъци и задължения към централния бюджет. Спорът между страните е правен и се свежда до това, дали чрез извършеното плащане възникналите данъчни задължения са погасени, или това е станало в последствие, чрез подаване на коригираща декларация на 02.10.2019г., при което са начислени лихви за забава, заплатени от задълженото лице, които според него не са дължими.

По направените оплаквания съдът съобрази следното:

Изложеното в жалбата, че дължимите данъци се внасят в законово определени срокове, е вярно. Но за да се стигне до внасяне на данъка в срок, то преди това същият следва да бъде определен по основание и по размер. За данъци от типа на процесните определянето става по реда, определен в чл. 105 ДОПК. Според същата разпоредба задълженията по декларация, по която задълженото лице само изчислява основата и

дължимия данък и/или задължителните осигурителни вноски, се внасят в сроковете, определени в съответния закон. В процесния случай декларирането на данъка става чрез подаване на декларации, дефинирани в чл.55,ал.1 ЗДДФЛ и чл.201 ЗКПО.

Чрез подаването на тези декларации от данъчно-задълженото лице са възникнали съответните задължения за данъци по ЗДДФЛ и ЗКПО, така както са декларирани и заявени от задълженото лице. Допуснатите нередности при декларирането /било във вида на данъка, било в неговия размер/ могат да бъдат отстранени чрез подаване на коригираща декларация. С нея се установява точния вид и размер на данъка, но същият е дължим от момента на неговото възникване, поради което от този момент до момента на подаване на коригиращата декларация, дължи задълженото лице лихви за забава – чл.175,ал.1 ДОПК.

Внасянето на по-голям размер суми от тези, дължими съгласно първоначално подадените декларации, не може да бъде разглеждано като коректно плащане на действителния размер на данъчното задължение. Това е така, тъй като с подаването на декларацията по чл.55,ал.1 ЗДДФЛ, съответно чл.201 ЗКПО определя вида и размера на дължимия данък и при условията на чл.169 ДОПК извършеното плащане покрива този вид и размер на данъка. Към този момент няма как да се приеме, че е извършено плащане на действително дължимия размер на данъка, тъй като определянето на вида и размера на данъчното задължение следва с подаването на декларацията по чл.105 ДОПК, а не следва от размера на извършеното плащане. Едва с подаването на коригиращата декларация се определя действително дължимия вид и размер на данъка. Задължението за данък възниква по силата на самата правна норма, но в хипотезите на некоректно деклариране задълженото лице изпада в забава, поради което дължи лихва върху недекларирания, съответно невнесения в срок данък.

При така изложената правна рамка органът по приходите правилно е приел, че начислените лихви за забава върху данъка, който не деклариран и внесен срок са внесени на правно основание, поради което не е налице хипотеза на недължимо събрана и платена сума по смисъла на чл.128,ал.1 ДОПК.

Наведените в жалбата доводи, свързани с приложението на чл.169,ал.4 и 5 ДОПК не следва да бъдат обсъждани, доколкото спорът между страните не следва от тяхното приложение.

Предвид на гореизложеното следва да бъде прието, че оспореният акт е издаден и в съответствие с материалния закон. Като правилен и законосъобразен същият следва да бъде потвърден, а жалбата, като неоснователна, отхвърлена.

При този изхода на спора на основание чл.161,ал.1 ДОПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на Националната агенция по приходите – С., юрисконсулско възнаграждение в размер на 1 842,24лв., определено при условията на чл.8,ал.1,т.4 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл.160,ал.1 ДОПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от управителя И. К. К., ЕИК[ЕИК], срещу Акт за прихващане или възстановяване № П – 22222520060266 – 004 – 001/04.05.2020г., издаден от Главен инспектор по приходите при ТД на НАП – [населено място], потвърден в обжалваната част с Решение № 1140 от 22.07.2020г. на директора на

Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ С., с който е отказано прихващане или възстановяване на сумата от 43 741,33лв.

ОСЪЖДА [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя И. К. К., ЕИК[ЕИК], да заплати на Националната агенция по приходите – [населено място] юрисконсулско възнаграждение в размер на 1 842,24 хиляда осемстотин четиридесет и два лева и двадесет и четири стотинки/лв.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: